

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ 1

Η ΧΑΜΕΝΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ
ΤΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εικονογράφηση:
Λέλα Στρούτση

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα κουλουβάχατα της Ιστορίας 1**
– Η χαμένη σφραγίδα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θοδωρής Παπαθεοδώρου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Λέλα Στρούτση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Άννα Μαράντη
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Θοδωρής Παπαθεοδώρου, 2007
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2007
Έβδομη ανατύπωση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-453-160-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-960-496-208-2

Τεπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΜΟΥΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ❶

Η ΧΑΜΕΝΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ
ΤΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ

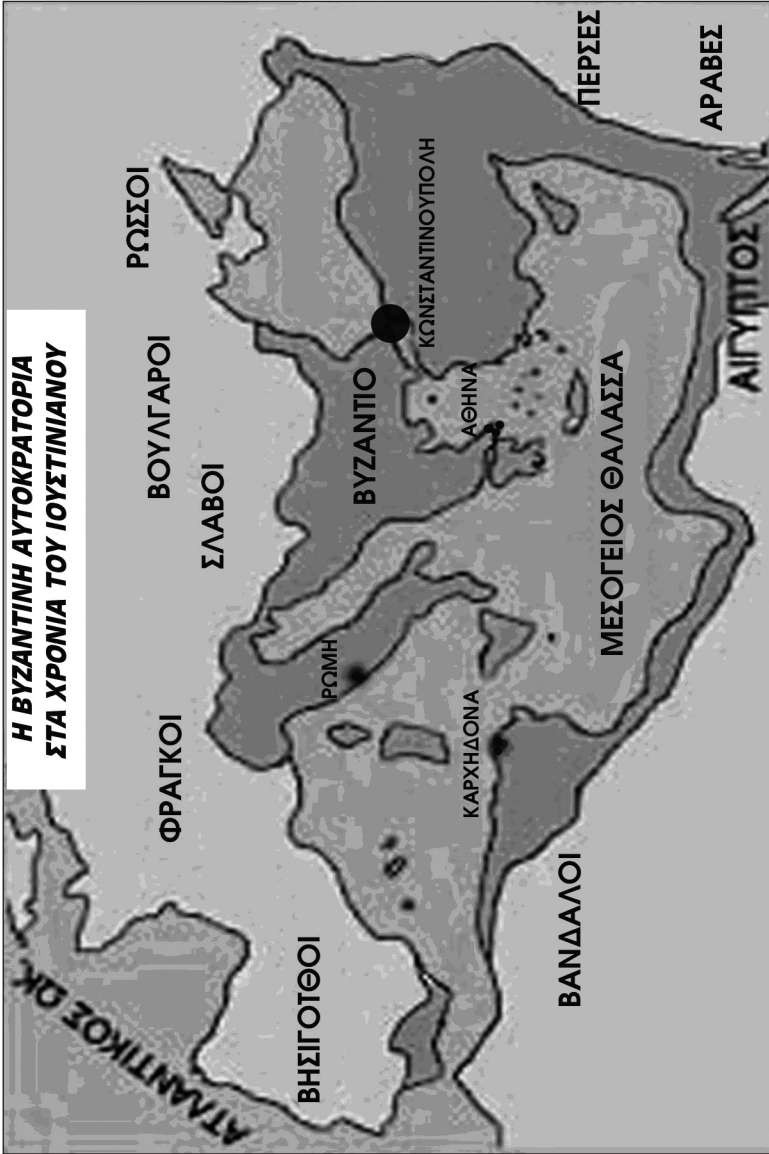

ΕΒΔΟΜΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

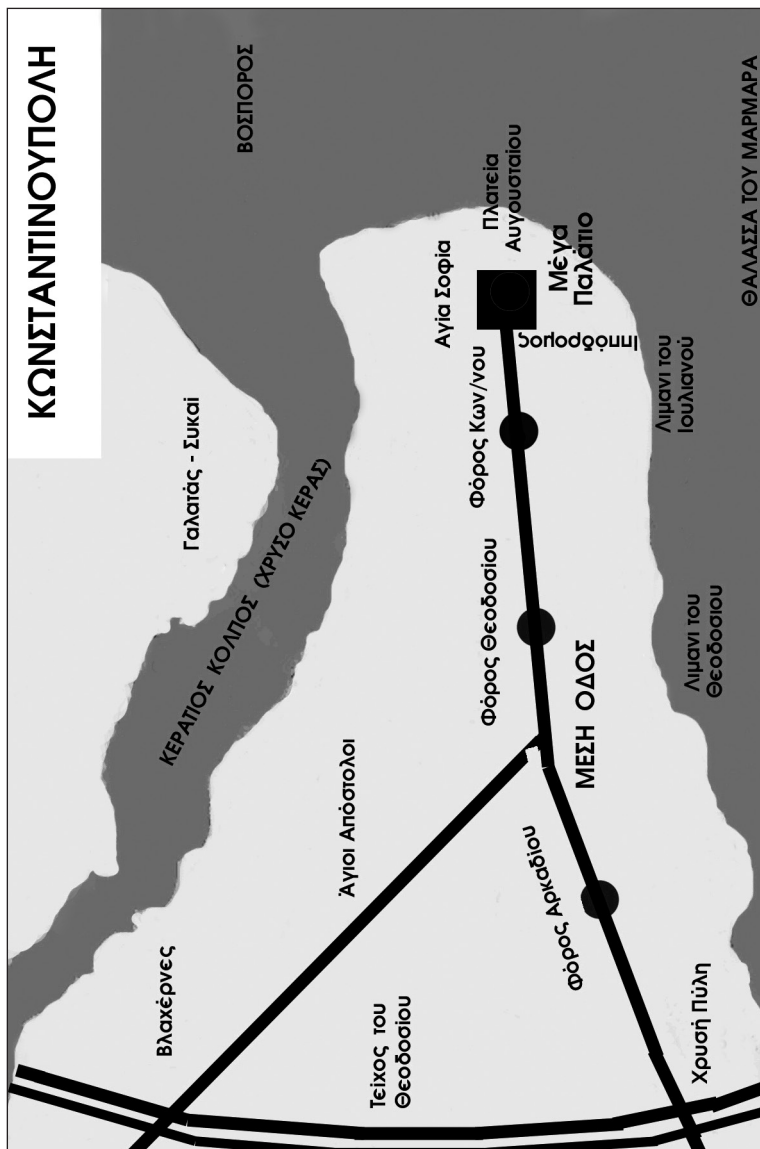

*Στους αγαπημένους μου Θάνους.
Και στον μικρό και στον μεγάλο*

**Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Περιεχόμενα

Το μυστικό του Αγίου Μερκουρίου	13
Το μεγάλο τρεχαλητό	63
Η φοβερή νύχτα των στρατηγών	140
Η μέρα των λίγων ευχάριστων εκπλήξεων	190
Το τρικούβερτο βυζαντινό νταβαντούρι	224
Ένα τέλος που δεν έχει τελειωμό... ..	282
Γλωσσάριο Βυζαντινών Όρων.....	305
Χρονολογικός Πίνακας της Βυζαντινής Περιόδου	317

Το μυστικό του Αγίου Μερκουρίου

Το ορφανοτροφείο του Αγίου Μερκουρίου που βρισκόταν στο κέντρο ενός άλσους, που βρισκόταν στο κέντρο μιας συνοικίας, που βρισκόταν στο κέντρο μιας πρωτεύουσας, που βρισκόταν στο κέντρο μιας χώρας, ήταν από γεννησιμιού του ένα κεντρικό και επιβλητικό μέγαρο.

Από γεννησιμιού του όμως...

Γιατί τώρα που το κτίριο πλησίαζε πλέον τα εκατόν ενενήντα εννέα χρόνια της ζωής του, η αγωνία όλων των ενοίκων του συνοψιζόταν στο αν θα κατάφερνε να συμπληρώσει τα διακόσια. Ήταν τόσο παλιό, ώστε ένας παραγωγός ταινιών τρόμου ζήτησε να νοικιάσει τους κήπους του για να γυρίσει ένα θρίλερ, ονόματι *Τζουράσικ Παρκ*, και τόσο άθλιο, ώστε ένας Ρουμάνος γιατρός με το περίεργο όνομα Φράνκενσταϊν γύρεψε να αγοράσει το κτίριο για να το μετατρέψει σε χειρουργική κλινική.

Παρ' όλα αυτά, οι ένοικοι διατηρούσαν αμείωτο το

κέφι και την καλή τους διάθεση, προσπαθώντας να εντοπίζουν μια θετική πλευρά σε κάθε νέα καταστροφή.

«Τώρα που δεν έμεινε παντζούρι για παντζούρι και όλα ξεχαρβαλώθηκαν κι έπεσαν, δε θα ξυπνάμε πια από το δαιμονισμένο χτύπημά τους τις χειμωνιάτικες νύχτες που θα λυσομανάει ο βοριάς», είπε χαμογελώντας ο γηραιός κύριος Πυθαγόρας, ο μαθηματικός, ο οποίος πλησίαζε τα εκατό χρόνια του και λόγω της γεροντικής αμνησίας δίδασκε κάθε μέρα, ξανά και ξανά, μονάχα το Πυθαγόρειο Θεώρημα. Και διότι ήταν το μόνο που θυμόταν πια και διότι ξεχνούσε ότι το είχε διδάξει την προηγούμενη. Οπότε, καταλαβαίνετε ότι οι μαθητές ήταν πάντα διαβασμένοι στα μαθηματικά και σαΐνια στον Πυθαγόρα.

«Μπορεί να μην πήγαμε ποτέ στη Σκοτία, αλλά τουλάχιστον θα καταλάβουμε για τα καλά τι σημαίνει σκοτσέζικο ντους...» σχολίασε η κυρία Λωξάνδρα, η δασκάλα των οικοκυρικών, όταν ο θερμοσίφοντας ανατινάχθηκε στερώντας το ζεστό νερό από τους οικότροφους. «Επίσης όλοι γνωρίζετε τις ευεργετικές ιδιότητες του κρύου νερού στην καρδιά και στο δέρμα... Αρκεί να κοιτάξετε εδώ, αγαπητοί συνάδελφοι...» πρόσθεσε αμέσως μετά χασκογελώντας και τεντώνοντας το ρυτιδιασμένο μάγουλό της. Η κυρία Λωξάνδρα μόλις που έφτασε τα ογδόντα χρόνια της και ήταν κατά πολύ νεότερη όλων, γι' αυτό και πήρε το θάρρος να φέρει σαν παράδειγμα ομορφιάς και υγείας τον εαυτό της.

«Εξάλλου τώρα πια το νερό των μπάνιων δε θα έχει

καμία διαφορά με το νερό της βροχής που θα τρέχει από τα σπασμένα κεραμίδια της στέγης. Μπορούμε να το χρησιμοποιούμε τις βροχερές μέρες για να πλενόμαστε. Και πρόσθετη οικονομία θα κάνουμε και θα γλιτώσουμε το ανεβοκατέβασμα των σκαλιών που οδηγούν στα μπάνια», δήλωσε ο κύριος Φειδιππίδης, ο γυμναστής, ο οποίος πλησίαζε πια τα ενενήντα πέντε και λόγω των αρθρικών κυκλοφορούσε πάντα σε αναπηρικό καροτσάκι. Περιττό να προσθέσουμε ότι τώρα πια, στην ώρα της γυμναστικής, δίδασκε μονάχα θεωρία και τεχνική αρματοδρομιών.

Αυτή ήταν πάντα η καλόβολη διάθεση όλων των «ερείπιων» που κατοικούσαν και δίδασκαν στο ερείπιο του Αγίου Μερκουρίου. Αλλά όταν λόγω της κακής οικονομικής κατάστασης και των συσσωρευμένων χρεών τούς έκοψαν και το ρεύμα, η κατάσταση έγινε όντως μαύρη κι άραχνη στον Άγιο Μερκούριο και το μέλλον διαγραφόταν πραγματικά, μα πραγματικά πολύ σκοτεινό. Διότι, εξαιτίας της γεροντικής αϋπνίας τους, οι καθηγητές του ορφανοτροφείου περνούσαν σχεδόν ολόκληρα τα βράδια τους διαβάζοντας χρόνια και χρόνια το ίδιο πάντα μυθιστόρημα: τους Άθλιους του Βικτόρ Ουγκό. Όχι ότι δεν είχαν και άλλα βιβλία στη βιβλιοθήκη του σχολείου, αλλά ειδικά αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο είχε μαγικές ιδιότητες επάνω τους. Κάθε φορά που τελείωναν τους Άθλιους και σκέφτονταν τη δική τους κατάσταση, αισθάνονταν πολύ τυχεροί. Αυτό τους βοηθούσε να ξεπερνούν τις δυσκολίες του να ζουν χωρίς

παντζούρια στα παράθυρα, κεραμίδια στη στέγη ή ζεστό νερό στο μπάνιο. Το κόψιμο του ηλεκτρικού όμως ήταν μια δυσκολία που δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν, γιατί στο χλωμό φως των κεριών, τα γεροντικά μάτια τους δεν μπορούσαν να διακρίνουν τα γράμματα.

Κι έτσι, με μάτια πρησμένα από την ολονύχτια προσπάθεια, σύσσωμο το διδακτικό προσωπικό επισκέφθηκε τον διευθυντή προκειμένου να του εκθέσει τη σκοτεινή κατάσταση.

«Καλύτερα... Τόσα χρόνια οι αναμμένες λάμπες ήταν άσκοπο έξοδο, αφού ο ήλιος κάνει τζάμπα αυτή τη δουλειά για τόσες ώρες κάθε μέρα... Εξάλλου τι να το κάνουν το φως τα τυφλά παιδιά;» σφύριξε μέσα από τα σφιγμένα χείλη του ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος, ο οποίος ήταν τόσο λίγο κύριος, ώστε απαιτούσε τρία ολόκληρα «κύριος» μπροστά από το επίθετό του για να γίνει πιστευτός.

Μάλιστα... Πολύ καλά καταλάβατε...

Ο Άγιος Μερκούριος ήταν ένα ορφανοτροφείο-σχολείο για τυφλά παιδιά και διευθυντής του ήταν ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος, ο «Έξω καρδιά», που ήταν τόσο σκληρός, ώστε χρειάστηκε ειδικός λιθοξόος από την Τήνο για να σκαλίσει το όνομά του στη μαρμάρινη πλάκα μπροστά από το γραφείο του. Επίσης, ήταν τόσο άκαρδος, ώστε στα νιάτα του εκδιώχθηκε με τις κλοτσιές από την ιατρική σχολή, όπου είχε πάει για να σπουδάσει καρδιολόγος. Όπως καταλάβατε, το παρατσούκλι του «Έξω καρδιά» δεν ήταν μεταφορά, αλλά κυριολεξία...

Τη δραματική κατάσταση χειροτέρευε το γεγονός πως το κόψιμο του ηλεκτρικού συνέβη λίγες μόλις μέρες πριν από τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Ακόμη και τα λίγα φτηνά λαμπάκια που θα φώτιζαν το δέντρο και τις γιρλάντες αρκούσαν για να δώσουν μια γιορτινή αίσθηση στο ερείπιο του Αγίου Μερκουρίου, αλλά η έλλειψη ρεύματος καταδίκασε τους ενοίκους, καθηγητές και μαθητές, να περάσουν τις γιορτές μέσα στην καθημερινή ή μάλλον στην «καθεβραδινή» μαυρίλα.

«Α, όχι!» αντέδρασε ο κύριος Πυθαγόρας με αγανάκτηση και σθένος. «Εδώ δίνουμε κάθε μέρα τα φώτα μας στους μαθητές και δε θα μπορέσουμε τώρα να τους προσφέρουμε ένα απλό φωτισμένο δέντρο;»

«Μα... αφού τα παιδιά είναι τυφλά... Μήπως έχει ολίγον δίκιο ο διευθυντής;» ψέλλισε ο κύριος Φειδιππίδης.

«Για όνομα του Θεού, αγαπητέ συνάδελφε», αντέτεινε η κυρία Λωξάνδρα. «Όλοι ξέρουν πως οι τυφλοί έχουν αυξημένες όλες τις άλλες αισθήσεις. Τι θαρρείς πως θα νιώσουν τα παιδιά μας, όταν απλώσουν τα παγωμένα χεράκια τους στο χριστουγεννιάτικο δέντρο και δεν αισθανθούν τη γιορτινή ζεστασιά από τα λαμπερά φωτάκια;»

«Να βάλουμε αναμμένα κεριά...» πρότεινε –αυτή τη φορά γρήγορα γρήγορα– ο κύριος Φειδιππίδης για να διορθώσει το προηγούμενο σφάλμα του.

«Μμμμ... Να μια καλή ιδέα, αλλά το θέμα είναι πού θα τα βρούμε. Στην εκκλησία, ο νεωκόρος είναι παρα-

τρεχάμενος του διευθυντή και τα φυλάει σαν κέρβερος για να μη σπαταλιούνται...» αποκρίθηκε σκεφτικός ο κύριος Πυθαγόρας.

«Εγώ, εγώ η Λωξάνδρα θα σας πω...» μίλησε με χαρά η καθηγήτρια των οικοκυρικών. «Ακολουθήστε με στο υπόγειο, παρακαλώ...»

Μια και δυο, μπροστά η Λωξάνδρα και πίσω ο κύριος Πυθαγόρας, κατέβηκαν στο υπόγειο, όπου, όλα τα χρόνια που υπηρετούσε στο οικοτροφείο, η καθηγήτρια συγκέντρωνε τα πιο πιθανά και απίθανα πράγματα τα οποία οι υπόλοιποι θεωρούσαν άχρηστα. Έτσι λοιπόν, μέσα σε μια κασέλα, μάζευε επί εξήντα ολόκληρα χρόνια όλα τα μισοκαμένα κεράκια από τις τούρτες γενεθλίων. Ένα ολόκληρο συρτάρι τίγκα στα κεράκια.

«Ωωω... Αγαπητή μου, αυτά φτάνουν όχι μόνο για να φωτίσουμε το χριστουγεννιάτικο δέντρο, αλλά και για να ψήσουμε το αρνάκι του Πάσχα», αστειεύτηκε ενθουσιασμένος ο κύριος Πυθαγόρας κι έπειτα συμπλήρωσε με γαλαντομία: «Αν και είμαι μαθηματικός, οφείλω να ομολογήσω ότι εσείς μόνη σας βρήκατε τη λύση του προβλήματος...»

Κι έτσι, με την πολύ χρήσιμη συνήθεια της κυρίας Λωξάνδρας και την εντελώς άχρηστη συνδρομή του κυρίου Πυθαγόρα, το χριστουγεννιάτικο δέντρο του Αγίου Μερκουρίου έλαμψε κι ετούτες τις γιορτές ζεσταίνοντας τα χεράκια, μα πιο πολύ θερμαίνοντας τις ψυχούλες των ενενήντα εννέα τυφλών μαθητών του. «Ουδέν κακόν αμιγές καλού», όμως, όπως έλεγε και το ρητό των αρ-

χαίων προγόνων μας – αν και ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος το προσάρμοσε λιγάκι κι έτσι, όταν ήταν στα μεγάλα κέφια του, φώναζε με δυνατή φωνή: «Ουδέν κακόν αμιγές κακού...»

Αυτό πα να πει πως τα πρωτοχρονιάτικα κεράκια ήταν πολύχρωμα και φανταχτερά, όπως ταίριαζαν στη γιορτινή ατμόσφαιρα, κι έκαναν μια χαρά τη δουλειά τους, αλλά ήταν πολύ μικρά και πολύ λεπτά και σώνονταν γρήγορα. Έτσι, κάθε δεκατρείς ώρες και ένα τέταρτο, έπρεπε κάποιος να κατεβαίνει στο υπόγειο για να ανανεώνει την ποσότητα.

«Μα γιατί δεν τα ανεβάζουμε όλα μαζί μια και καλή;» αναρωτήθηκε ο κύριος Φειδιππίδης, που αισθανόταν πολύ άσχημα μιας και με την ακινησία του δεν μπορούσε να βοηθήσει στο ανέβασμα των κεριών.

«Γιατί αν τα βρει μαζεμένα ο διευθυντής, θα τα κατασχέσει, θα τα λιώσει και θα φτιάξει ένα κέρινο ομοίωμά του για να στολίσει την είσοδο», απάντησε ο κύριος Πυθαγόρας.

«Ω Θεέ μου!... Δε θα μπορούμε να ξεχωρίζουμε τον αληθινό...» είπε τρομαγμένη η κυρία Λωξάνδρα.

Ήταν ένα νέο πρόβλημα, γιατί το συνεχές ανεβοκατέβασμα της στενής, απότομης και γλιστερής σκάλας του υπογείου αποτελούσε ιδιαίτερα επικίνδυνη δραστηριότητα, τόσο για τους ηλικιωμένους καθηγητές που απάρτιζαν το διδακτικό προσωπικό όσο και για τα τυφλά παιδιά που συγκροτούσαν τον μαθητικό πληθυσμό του σχολείου.

Όσο για τον διευθυντή;

«Σσςς... Ούτε λόγος...»

Κάθε δεκατρείς ώρες κι ένα τέταρτο, λοιπόν, κάποιος θα ήταν αναγκασμένος να ριποκινδυνεύει τη σωματική του ακεραιότητα...

Αλλά ευτυχώς...

Εκτός από τον άκαρδο διευθυντή, τους ηλικιωμένους καθηγητές και τα τυφλά παιδιά, στο οικοτροφείο ζούσαν εδώ και δυο χρόνια ο πολύξερος Οδυσσέας και η Βέρα Φοβέρα, η μικρή τσιγγάνα...

Τώρα βέβαια θα αναρωτιέστε τι δουλειά είχαν ένας μικρός Οδυσσέας και μια μικρή τσιγγάνα σε ένα ίδρυμα σαν τον Άγιο Μερκούριο. Σύμπτωση, αγαπητοί μου μικροί αναγνώστες. Καθαρή σύμπτωση...

Ο Οδυσσέας είχε έρθει στη ζωή πριν από δώδεκα χρόνια τοσοδούλης και στρουμπουλός όπως όλα τα παιδάκια. Ο πατέρας του ήταν αστρονόμος και η μητέρα του αστρολόγος. Και οι δύο ήταν αφοσιωμένοι στη δουλειά τους, που αποτελούσε και το μοναδικό τους χόμπι, κι εφόσον εκείνος εργαζόταν στην τσάρα, παρατηρώντας συνεχώς τον ουρανό, κι εκείνη εργαζόταν στο υπόγειο, παρατηρώντας συνεχώς τη γυάλινη σφαίρα της, δε συναντιόνταν και πολύ συχνά.

Για την ακρίβεια συναντιόνταν μονάχα τις συννεφιασμένες νύχτες με πανσέληνο. Τότε που ο πατέρας του δεν μπορούσε να παρατηρήσει τον ουρανό και η

μητέρα του έχανε το χάρισμα του μαντέματος. Ωστόσο, επειδή είναι σπάνιες οι συννεφιασμένες νύχτες με πανσέληνο και, από την άλλη, είναι εξαιρετικά δύσκολο να μαντέψεις αν μια συννεφιασμένη νύχτα έχει όντως πανσέληνο, οι συναντήσεις αυτές ήταν απελπιστικά αραιές. Έτσι πέρασαν σχεδόν τρία ολόκληρα χρόνια μέχρι να συναντηθούν οι γονείς, προκειμένου να κουβεντιάσουν για το όνομα του μωρού που στο μεταξύ είχε γίνει μικρός.

«Να τον πούμε “Καρκίνο” επειδή γεννήθηκε στις αρχές Ιουλίου...» πρότεινε η αστρολόγος μητέρα του.

«Θεός φυλάξοι...» διαμαρτυρήθηκε ο πατέρας του. «Θα πάθει ρευματισμούς από την υγρασία. Όσοι φωνάζουν το όνομά του θα φτύνουν στον κόρφο τους...»

«Και πώς να τον πούμε;» ρώτησε δυσαρεστημένη η μητέρα του.

«Να τον πούμε “Βόρειο Σέλας”, που είναι ο αγαπημένος μου αστερισμός...» αποκρίθηκε ο αστρονόμος πατέρας του.

«“Βόρειο” τι; Θεός φυλάξοι...» διαμαρτυρήθηκε με τη σειρά της η μητέρα του. «Με τέτοιο όνομα θα αρπάξει πούντα και πνευμονία το δίχως άλλο...»

«“Καρκίνο”...»

«“Βόρειο Σέλας”...»

«“Καρκίνο”!»

«“Βόρειο Σέλας”!»

Και για να μην τα πολυλογούμε, η αντιπαράθεση για το όνομα κράτησε άλλα επτά χρόνια, αν σκεφτούμε ότι

κάθε χρόνο δε γίνονταν παραπάνω από δύο συναντήσεις των πολυάσχολων γονιών.

Ο μικρός περίμενε δέκα ολόκληρα χρόνια το αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων, διαβάζοντας στο μεταξύ τα βιβλία της τεράστιας βιβλιοθήκης για να περνά την ώρα του. Κι έτσι, από δύο πολυάσχολους προέκυψε ένας πολύξενος. Τη μέρα όμως που συμπλήρωνε το δέκατο έτος του, ένιωσε έντονη δυσφορία και αγανάκτηση γιατί βαρέθηκε να αισθάνεται σαν κεραμιδόγατος. Όλοι τον φώναζαν: «Ψιτ... Ψιτ... Ψιτ...» αφού δεν είχε όνομα. Αποφάσισε λοιπόν ότι αυτή η απαράδεκτη κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί άλλο.

Την επόμενη Κυριακή, λίγο πριν από μια προγραμματισμένη βάπτισμα, έβαλε το μαγικό του κάτω από τα ρούχα του, μπήκε στην εκκλησία της γειτονιάς τους, κρύφτηκε πίσω από τον άμβωνα και, μόλις ο νεωκόρος γέμισε την κολυμβήθρα με νερό, βούτηξε και στρογγυλοκάθισε μέσα της. Γαντζώθηκε γερά από το χέιλος της και αρνήθηκε να βγει από κει, αν δεν τον βάφτιζαν την ίδια κιόλας μέρα. Με τα πολλά, κι αφού οι γονείς του μωρού, ο νονός, οι συγγενείς και οι καλεσμένοι διαμαρτυρήθηκαν έντονα για την καθυστέρηση, ο πατέρας Καλλίνικος υποσχέθηκε να τον βαφτίσει το ίδιο μεσημέρι.

Το όνομά του το διάλεξε ο ίδιος ο μικρός κατά το σνήθειο των γονιών του. Δηλαδή να έχει κάποια αιτία και κάποια σημασία. Κι αφού πρόσφατα είχε διαβάσει την *Οδύσσεια* κι αφού η ταλαιπωρία του ονόματός του ήταν κι αυτή μια *Οδύσσεια* που κράτησε επίσης δέκα

ολόκληρα χρόνια, αποφάσισε να ονομαστεί Οδυσσέας.

Ο πατέρας Καλλίνικος κράτησε την υπόσχεσή του και τον βάφτισε κανονικά το ίδιο κιόλας μεσημέρι. Έπειτα κάθισε με τον Οδυσσέα στα σκαλιά της εκκλησίας για να περιμένει τους ευτυχείς γονείς να παραλάβουν το παιδί τους. Και περίμεναν και περίμεναν και περίμεναν, και πείνασαν κι έφαγαν όλα τα αντίδωρα κι όλα τα πρόσφορα, και πέρασαν έτσι τρία ολόκληρα μερόνυχτα περιμένοντας στα σκαλιά, αλλά ούτε αστρονόμος φάνηκε ούτε αστρολόγος.

Και να γιατί...

Με το φαινόμενο του θερμοκηπίου να χειροτερεύει ολοένα και περισσότερο, οι βροχές και τα σύννεφα σχεδόν εξαφανίστηκαν οπότε εξαφανίστηκαν και οι συννεφιασμένες μέρες. Έτσι ο πατέρας του Οδυσσέα δεν είχε στιγμή ελεύθερο χρόνο. Παρατηρούσε συνεχώς τον ουρανό και δεν το κουνούσε ρούπι από την ταρατσα και το τηλεσκόπιό του. Η δε μητέρα του, τώρα που η τεχνολογία των υπολογιστών και οι προσφορές των αεροπορικών εταιρειών ήταν στα φόρτε τους, κάθε φορά που είχε πανσέληνο στο Βόρειο Ημισφαίριο, έπαιρνε ένα αεροπλάνο και ταξίδευε στο Νότιο όπου το φεγγάρι ήταν στη χάση του. Εκεί ξανάβρισκε τις μαντικές της ικανότητες, άνοιγε τον φορητό υπολογιστή της και εξυπηρετούσε τις πελάτισσές της με e-mail ή τηλεδιάσκεψη. Συνεπώς, ούτε κι αυτή είχε στιγμή ελεύθερο χρόνο γιατί δε σταματούσε ποτέ τη δουλειά.

Έτσι λοιπόν ο Οδυσσέας ξέμεινε στην εκκλησία και

μην έχοντας πού αλλού να πάει, εγκαταστάθηκε εκεί βοηθώντας τον παπά στις καθημερινές δουλειές του. Γυάλιζε τα μανουάλια, μάζευε τα κεριά και ξεσκόνιζε το τέμπλο, αλλά η αγαπημένη του συνήθεια ήταν να κρατά το θυμιατήρι, γιατί το άρωμα από το καμένο λιβάνι τον ξετρέλαινε κι έκανε το μυαλό του να αρμενίζει σε κόσμους μαγικούς. Λιβάνιζε και λιβάνιζε και λιβάνιζε λοιπόν με μανία, και όποτε έβρισκε ευκαιρία για λιβάνισμα δεν την άφηνε ανεκμετάλλευτη.

«Τέκνο μου, παρόλο που το λιβάνι είναι θείο και ιερό δώρο, το λιβάνισμα είναι μια πολύ κακή συνήθεια στην καθημερινή ζωή και πρέπει να την κόψεις», του είπε ύστερα από τρεις μήνες ο πατέρας Καλλίνικος που τον αγάπησε σαν δικό του παιδί. «Γι' αυτό και δεν μπορείς να παραμείνεις άλλο μέσα στην εκκλησία. Αύριο θα σε πάω σε κάποιο μέρος που θα μπορέσεις να φανείς πολύ πιο χρήσιμος, αλλά και να μορφωθείς, γιατί, όπως ξέρεις, άνθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο...»

Την επόμενη μέρα, πρωί πρωί, ο Οδυσσέας μάζεψε τα μπογαλάκια του και οδηγήθηκε στο οικοτροφείο του Αγίου Μερκουρίου, στο οποίο ο πατέρας Καλλίνικος εκτελούσε χρέη ιερέα και είχε άριστες σχέσεις με τον διευθυντή, μια και ποτέ δεν έπαιρνε ούτε ένα ευρώ για τις λειτουργίες, τους εσπερινούς και τα ευχέλαια.

«Ένα στόμα ακόμη για τάισμα...» σχολίασε στραβομουτσουνιάζοντας ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος, μόλις άκουσε την πρόταση του παπά.

«Αγαπητέ μου κύριε διευθυντά, ο Οδυσσέας σε κα-

μιά περίπτωση δε θα σας είναι βάρος. Αντιθέτως, πιστεύω ειλικρινά ότι θα αποδειχτεί εξαιρετικά χρήσιμος για το ίδρυμά σας...»

«Είναι πολύ αδύνατος», σχολίασε ο διευθυντής παρατηρώντας σχολαστικά τον Οδυσσέα. «Δεν μπορεί να κόβει ξύλα, ούτε να κουβαλάει κάρβουνο. Και είναι πολύ ντελικάτος για να τρίβει τα πατώματα ή να σφουγγαρίζει τις τουαλέτες... Τι σόι χρήσιμος, λοιπόν, μπορεί να φανεί;»

«Αυτές δεν είναι δουλειές για ένα δεκάχρονο παιδί!» διαμαρτυρήθηκε ο πατέρας Καλλίνικος. «Μου φαίνεται πως αύριο κιόλας θα επισκεφθώ τον επίσκοπο που χρηματοδοτεί το ίδρυμα...»

«Προς Θεού... Δεν εννοούσα...» τον διέκοψε τρομαγμένος ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος. «Εξάλλου, γι' αυτές τις δουλειές έχουμε προσλάβει καθαρίστριες και εργάτες με τα χρήματα που μας εμπιστεύεται ο αξιότιμος επίσκοπος... Πείτε μου... πείτε μου εσείς τι μπορεί να κάνει και σας υπόσχομαι να ικανοποιήσω τη θέλησή σας αύριο κιόλας...» συμπλήρωσε με προθυμία.

«Θα γίνει αναγνώστης...»

«Α... α... αναγνώστης;» ρώτησε τραυλίζοντας ο διευθυντής, αφού δεν μπορούσε να καταλάβει τι σόι χρήσιμος μπορεί να είναι κάποιος που απλώς διαβάξει βιβλία.

«Μάλιστα, αναγνώστης... Αναγνώστης τυφλών! Θα διαβάξει τα μαθήματα στα τυφλά παιδιά που δεν μπορούν να τα διαβάσουν μόνο τους. Έτσι θα τα βοηθά να μορφωθούν καλύτερα και ταυτόχρονα θα μορφώνεται

και ο ίδιος διαβάζοντας», εξήγησε ο πατέρας Καλλινικός και πρόσθεσε με πονηράδα: «Είμαι βέβαιος πως και ο επίσκοπος θα χαρεί ιδιαίτερα με αυτή τη δραστηριότητα...»

«Ασφαλώς... ασφαλώς», βιάστηκε να συμφωνήσει ο κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος. «Θα ξεκινήσει από αύριο κιάλας».

Το τι χαρές έκαναν τα τυφλά παιδιά δε λέγεται. Αυτή ήταν μια πολύ χρήσιμη λύση στο πρόβλημά τους και μια ευπρόσδεκτη διασκέδαση, που δεν την περίμεναν. Αλλά και ο Οδυσσέας ήταν πολύ φιλότιμο κι εργατικό παιδί, κι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να τους δίνει γνώσεις και χαρά. Την ώρα του πρωινού περιέγραφε αναλυτικά τις καιρικές συνθήκες της κάθε μέρας για να προφυλάξει τα παιδιά από το κρύο και τη βροχή ή για να τα ενημερώσει πως μπορούσαν να βγουν στον κήπο και να απολαύσουν μια ζεστή λιακάδα. Τις ώρες των μαθημάτων έτρεχε ακούραστος από θρανίο σε θρανίο και επαναλάμβανε τα λόγια του δασκάλου σε όσα παιδιά δεν είχαν ακούσει καλά. Όταν ερχόταν η ώρα του γεύματος, ανέβαινε σε ένα ψηλό σκαμνί στο κέντρο της τραπεζαρίας και απήγγελλε στίχους από την αγαπημένη του *Οδύσσεια* για να τα διασκεδάξει. Το απόγευμα μελετούσε μαζί με τους μαθητές τα μαθήματα της Φυσικής και της Ιστορίας, διαβάζοντας δυνατά και καθαρά, ξανά και ξανά, κάθε γεγονός και κάθε χρονολογία. Και τέλος, αργά το βράδυ, περνούσε μια βόλτα από όλους τους κοιτώνες και τα κρεβάτια και διάβαζε παραμύθια

με καλό τέλος σε όσα παιδάκια δεν είχαν ύπνο και υπέφεραν από αϋπνίες.

Αυτή ήταν η ζωή του Οδυσσέα στο ίδρυμα του Αγίου Μερκουρίου. Ενός Οδυσσέα που, με το χαμόγελο και την ενεργητικότητά του, έδινε κέφι και ζωντάνια κάθε μέρα στο καταθλιπτικό μέχρι τότε οικοτροφείο.

Μόνο που να...

Υπήρχαν δύο μέρες κάθε χρόνο που ο Οδυσσέας, παρ' όλη τη θέλησή του, αισθανόταν γύρω στο απόγευμα τα πόδια του να τρέμουν από την κούραση και τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν. Αυτές οι δυο μέρες ήταν η 27η Οκτωβρίου και η 24η Μαρτίου. Ήταν οι παραμονές των δύο εθνικών εορτών και από τα χαράματα το καθήκον του ήταν να διαβάξει ξανά και ξανά τον Εθνικό μας Ύμνο στα τυφλά παιδάκια μέχρι να καταφέρουν όλα να τον μάθουν απέξω. Ωστόσο, ο Εθνικός Ύμνος απαγγέλλεται πάντα σε όρθια στάση προσοχής και, όπως καταλαβαίνετε, η συνεχής επανάληψη μέχρι να τον μάθουν όλα τα παιδιά απαιτούσε συνεχή ορθοστασία η οποία ήταν ιδιαίτερα κουραστική.

Εκείνο το απόγευμα της παραμονής της 25ης Μαρτίου κι αφού ο Οδυσσέας είχε απαγγείλει πενήντα τρεις φορές τον Εθνικό Ύμνο, ένιωθε τα ποδαράκια του να τρέμουν και να μυρμηγκιάζουν. Συλλογιζόταν και συλλογιζόταν πώς θα μπορούσε λιγάκι να απαλύνει την κούρασή του και προσπαθούσε να ξεκουράζεται με το μυαλό, να σκέφτεται δηλαδή συνέχεια τον εαυτό του ξαπλωμένο σε πουπουλένια κρεβάτια, αλλά δυστυχώς

χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Εκεί λοιπόν που ονειρευόταν ένα αφράτο μαξιλάρι, άκουσε δυνατά και καθαρά μια φράση να επαναλαμβάνεται πάλι και πάλι στα αυτιάκια του και να τα σαγήνεύει, όπως σαγήνεψε το τραγούδι των Σειρήνων τα αυτιά του αγαπημένου του ήρωα στην *Οδύσσεια*.

«Καρέκλες... Καρέκλες... Καρέκλες έχω... Πολυθρόνες μπαμπούουου... Αναπαυτικές, ξεκούραστες πολυθρόνες μπαμπού έχω, λέμεεεεε...» άκουσε τη φωνή του τσιγγάνου που ξεχυνόταν δυνατή από τα μεγάφωνα του αυτοκινήτου του.

Δυστυχώς ο δικός μας μικρός Οδυσσέας δεν είχε μήτε κατάρτι για να δεθεί, μήτε κερί για να βουλώσει τα αυτιά του όπως ο ήρωάς του στην περιπέτεια με τις Σειρήνες, κι έτσι δεν άντεξε στον πειρασμό. Βγήκε έξω στον δρόμο και πλησίασε το φορτηγάκι που ήταν γεμάτο αναπαυτικές πολυθρόνες μπαμπού και αφράτα μαξιλάρια.

Πάντα ήθελα να ξεκουράσω το κορμάκι μου σε μια πολυθρόνα μπαμπού... σκέφτηκε, με τα πόδια του να τρέμουν από τη λαχτάρα. Έβγαλε τα χρήματα που είχε στην τσέπη του, αλλά όταν τα μέτρησε, κατάλαβε ότι ήταν απελπιστικά λίγα για να καταφέρει να αγοράσει μία. Δεν πειράζει... αποφάσισε. Θα δώσω αυτά τα λίγα χρήματα στον τσιγγάνο για να νοικιάσω μία και να καθίσω για λίγο. Πάντα το όνειρό μου ήταν να καθίσω σαν άρχοντας σε μια πολυθρόνα μπαμπού...

Χωρίς να χάσει χρόνο, λοιπόν, πλησίασε τον τσιγγάνο και παζάρεψε την τιμή της ενοικίασης της πολυθρό-

νας συμφωνώντας στις δύο ώρες. Αμέσως μετά το δίωρο, ο τσιγγάνος θα περνούσε να την ξαναπάρει πίσω. Ο Οδυσσέας πήρε την πολυθρόνα του και πήγε γεμάτος χαρά κάτω από ένα μεγάλο πεύκο. Όταν κάθισε, όμως, διαπίστωσε ότι η πολυθρόνα δεν ήταν ούτε τόσο άνετη ούτε τόσο ξεκούραστη όσο διαφήμιζε ο έμπορος. Ήταν σκληρή και άβολη.

Πήγε ξανά πίσω στο φορτηγό να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο τσιγγάνος ήταν πολύ απασχολημένος με άλλους πελάτες κι έτσι δεν μπόρεσε να μιλήσει παρά στην κόρη του, που πρόσεχε και φύλαγε τα άλλα δεκαοχτώ παιδιά του. «Η πολυθρόνα που μου νοικιάσατε είναι ελαττωματική», της είπε. «Δεν είναι αναπαυτική και αφράτη όπως όλες οι πολυθρόνες μπαμπού. Είναι σχεδόν σαν να κάθομαι επάνω στον κύριο-κύριο-κύριο Αδόλφο...»

«Δηλαδή;» ρώτησε παραξενεμένη η κόρη του τσιγγάνου.

«Είναι πολύ σκληρή...»

«Δε θα έχεις βάλει σωστά τα μαξιλάρια...» του απάντησε με σιγουριά η μικρή.

«Τα μαξιλάρια; Χρειάζονται και μαξιλάρια;»

«Και βέβαια χρειάζονται, χαζούλη... Όλες οι πολυθρόνες μπαμπού χρειάζονται μαξιλάρια...» γέλασε η τσιγγανοπούλα κι έπειτα πρόσθεσε σοβαρή: «Χρεώνονται όμως εξτρά...»

«Δεν έχω άλλα χρήματα... Σε παρακαλώ, δώσε μου έστω ένα μαξιλάρι... Το όνειρό μου ήταν πάντα να καθίσω σε μια τέτοια πολυθρόνα... Σε παρακαλώ...»

«Να σου δώσω...» αποκρίθηκε σκεπτική η μικρούλα τσιγγάνα. «Αλλά εσύ τι θα μου δώσεις για αντάλλαγμα; Τι μπορείς να κάνεις για μένα;»

«Μπορώ να σου απαγγείλω την *Οδύσσεια*, όση ώρα θα απολαμβάνω το καθισό μου», πρότεινε ο Οδυσσέας.

«Δεχόμαστε μονάχα ευρώ και καμιά επιταγή πού και πού. Αυτή την *Οδύσσεια* ούτε που την έχω ξανακούσει...»

«Ευκαιρία, λοιπόν, να την ακούσεις τώρα», απάντησε πρόσχαρα ο Οδυσσέας. «Γιατί η *Οδύσσεια* δεν είναι χρήματα. Είναι οι απίστευτες περιπέτειες ενός ναυτικού που πάλεψε με τρομερά τέρατα και που ξεπέρασε φοβερά εμπόδια για να επιστρέψει ύστερα από δέκα ολόκληρα χρόνια περιπλάνησης στη γλυκιά του πατρίδα και στους αγαπημένους του ανθρώπους...»

«Μου αρέσει...» απάντησε γελαστή η τσιγγανοπούλα. «Μου αρέσει, γιατί αυτός ο ναυτικός μοιάζει λίγο σαν κι εμάς τους τσιγγάνους που περιπλανιόμαστε χρόνια και χρόνια... Μόνο που εμείς είμαστε πιο έξυπνοι από αυτόν, γιατί τους ανθρώπους που αγαπάμε τους κουβαλάμε μαζί μας και δεν τους αφήνουμε να ξεροσταλιάζουν για να μας περιμένουν...»

Αφού παρέδωσε τα δεκαοχτώ αδέλφια της σε μια μικρότερη αδελφή της, πήρε δυο αφράτα μαξιλάρια από το φορτηγό και ακολούθησε τον Οδυσσέα κάτω από το πεύκο. Τακτοποίησε τα μαξιλάρια στην πολυθρόνα με δεξιοτεχνία ειδικού και, κάνοντας μια γαλλική υπόκλιση, πολύ μυστήρια βεβαίως για μιαπραματευτού τσιγγανοπούλα, πρότεινε στον Οδυσσέα να καθίσει. Η ευγενική

πράξη όμως χρειάζεται ανταπόκριση και ο Οδυσσέας, αν και ακουστά μονάχα την είχε τη Γαλλία, ανταπέδωσε τη χειρονομία. Δεν μπορούσε εκείνος να κάθεται στην πολυθρόνα σαν αριστοκράτης και η χαριτωμένη δεσποινίδα κατάχαμα σαν τσοπάνης.

Τις επόμενες δύο ώρες, η Βέρα, καθισμένη φαρδιά πλατιά στην πολυθρόνα, άκουγε τον καθισμένο στα πόδια της Οδυσσέα. Άκουγε τις απίστευτες περιπέτειες του άλλου Οδυσσέα, του ναυτικού, ο οποίος έπειτα από δέκα χρόνια πολέμου στην Τροία προσπαθούσε να γυρίσει πίσω στο νησί του, την Ιθάκη, και τις άκουγε με τρομερό ενδιαφέρον. Τόσο τρομερό, ώστε μήτε που κατάλαβε πώς πέρασαν δύο και τρεις και τέσσερις ώρες. Ε, δέκα χρόνια περιπέτειας και περιπλάνησης ήταν αυτά! Δεν εξιστορούνται σε δυο ωρίτσες...

Ύστερα από πέντε ώρες περιπετειώδους μπλα μπλα, όμως, ο ήλιος έγειρε πίσω από τα σπίτια και νύχτα βαθιά έπεσε στην πολιτεία. Σε μια στιγμή που η αφήγηση ήταν λιγάκι βαρετή, μια και ο Οδυσσέας ο ναυτικός είχε φάει έναν λωτό και είχε ξεχάσει και πατρίδα και γυναίκα, με αποτέλεσμα να μην το κουνάει ρούπι και να μη συμβαίνει τίποτε απολύτως, η Βέρα πετάχτηκε τρομαγμένη.

«Παναγιά μου!» φώναξε. «Ο πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Ξεχάστηκα εδώ σαν να έφαγα κι εγώ κανέναν λωτό...»

«Οχ...» βόγκηξε και ο μικρός Οδυσσέας και σηκώθηκε. «Αύριο είναι 25η Μαρτίου και τα παιδιά δεν έμα-

θαν τον Εθνικό Ύμνο... Σίγουρα θα γίνει επανάσταση στο οικοτροφείο...»

Πήγαν πρώτα στο μέρος όπου ήταν παρκαρισμένο το τσιγγάνικο φορτηγάκι με τις πολυθρόνες μπαμπού, τον τσιγγάνο και τα δεκαοχτώ αδέρφια, αλλά πολυθρόνα μπαμπού ούτε για δείγμα. Είχαν όλες εξαφανιστεί μαζί με τα δεκαοχτώ αδέρφια και τον τσιγγάνο πατέρα, ο οποίος δεν ήξερε ανάγνωση και αριθμητική κι επομένως ούτε να διαβάσει τα ονόματα των παιδιών του μπορούσε ούτε και να τα μετρήσει σωστά. Έτσι δεν κατάλαβε ότι η θυγατέρα του η Βέρα έλειπε. Έβαλε μπρος το φορτηγό κι έφυγε χωρίς αυτή.

«Πω, πω!...» έκανε απελπισμένη η Βέρα κι άρχισε να αναρωτιέται και να κλαίει απαρηγόρητη. «Τι θα κάνω τώρα; Τι θα κάνω;»

«Μη στεναχωριέσαι...» την καθησύχασε ο Οδυσσέας και της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά. «Θα σε πάρω μαζί μου στο ορφανοτροφείο του Αγίου Μερκουρίου, όπου θα βρεις ένα μαλακό κρεβάτι κι ένα πιάτο φαγητό. Θα σε βάλω μέσα μυστικά. Είναι σκοτάδι πίσσα κι εκτός από αυτό, απόψε είναι νυχτοφύλακας ο γερο-Αναξιμανδρος ο πρέσβης».

«Ένας ολόκληρος πρέσβης νυχτοφύλακας;» απόρησε η Βέρα, που είχε πολλά πάρε-δώσε με πρέσβεις και πρεσβείες, μια και τον προηγούμενο μήνα πουλούσαν πολυθρόνες μπαμπού στο Παλαιό Ψυχικό και είχαν αρκετές συναλλαγές μαζί τους.

«Α, δεν είναι αληθινός... Πρέσβης είναι το παρατσού-

κλι που του βγάλαμε εξαιτίας της πολλής πρεσβυωπίας που έχει. Ο γερο-Αναξιμανδρος δε βλέπει ούτε τη μύτη του. Τον βάζουν πάντα νυχτοφύλακα τις θεοσκότεινες βραδιές που το σκοτάδι είναι πίσσα και έτσι κι αλλιώς κανένας δε βλέπει τίποτα. Θα περάσουμε από δίπλα του και ούτε που θα το καταλάβει. Θα μπούμε στο οικοτροφείο και θα μείνεις μαζί μου στον κοιτώνα μου. Μπορείς να μείνεις όσο τραβάει η όρεξή σου χωρίς να στεναχωριέσαι και να φοβάσαι ότι θα σε διώξουν», της εξήγησε ενθουσιασμένος ο Οδυσσέας κι έπειτα πρόσθεσε κοκκινίζοντας: «Αν θέλεις και για πάντα...»

«Δε φοβάμαι... Έχω γυρίσει όλο τον κόσμο...» απάντησε η Βέρα με περηφάνια. «Και δε στεναχωριέμαι γι' αυτό. Στεναχωριέμαι γιατί εγώ είμαι μια τσιγγάνα και δεν είμαι συνηθισμένη να μένω για πολύ στο ίδιο μέρος. Πρέπει να περιπλανιέμαι συνέχεια, αλλιώς φοβάμαι ότι θα πλήξω τρομερά...»

«Θα σου διηγούμαι κάθε μέρα και από μια περιπέτεια περιπλάνησης για να μην πλήξεις καθόλου. Εκτός από τις περιπλανήσεις του Οδυσσέα, γνωρίζω και τις περιπλανήσεις του Δον Κιχώτη που τριγύρισε όλη την Ισπανία και πολέμησε με όλους τους ανεμόμυλους για χάρη της αγαπημένης του Δουλτσινέας. Κι αν τελειώσουν κι αυτές, ξέρω και τις περιπέτειες του Κοντορεβιθούλη...»

Και με αυτό το ακλόνητο επιχείρημα ο Οδυσσέας έπεισε τη Βέρα να τον ακολουθήσει μέσα στον Άγιο Μερκούριο εκείνο το βράδυ της παραμονής της 25ης

Μαρτίου και να παραμείνει εκεί μαζί του ολόκληρο τον χρόνο που πέρασε, γιατί ο πατέρας της δεν έκανε ποτέ τον κόπο να μάθει ανάγνωση και αριθμητική, κι έτσι δεν κατάφερε να μετρήσει τα παιδιά του και να αντιληφθεί ότι αντί για δεκαεννιά ήταν δεκαοχτώ.

Αφού λοιπόν ο Οδυσσέας και η Βέρα ήταν οι μόνοι μέσα στο ίδρυμα που δεν είχαν κάποιο φυσικό κουσούρι, αναλάμβαναν πάντα όλες τις δύσκολες και επικίνδυνες αποστολές. Να ρίχνουν κρυφά από τον μάγειρα περισσότερο νερό και κρέας στη σούπα, ώστε να υπάρχει πάντα περίσσευμα για τα πεινασμένα παιδιά. Να χαλάνε το ακονιστήρι για να μην μπορούν να τροχίζουν τα μαχαίρια κι έτσι να κόβουν πιο χοντρές και πιο χορταστικές τις φέτες της τηγανητής πατάτας. Να κλέβουν το λάδι που περίσσευε από τις χωριάτικες σαλάτες για να λαδώνουν τις ρόδες του αναπηρικού καροτσιού του κυρίου Φειδιλπίδη, έτσι ώστε να μπορεί να διδάσκει σωστά, όχι μόνο θεωρία αλλά και τεχνική αρματοδρομιών. Και, τέλος, να ραντίζουν με το ποτιστήρι τα καυσόξυλα του διευθυντή για να καπνίζει η σόμπα του, να τσούζουν τα μάτια του κι έτσι να μη βλέπει τα σφάλματα των παιδιών και να μην μπορεί να τα τιμωρήσει.

Φαντάσου να σε λένε Οδυσσέα και να είσαι και ξερόλας. Να μπλέξεις με μια χαριτωμένη τσιγγάνα ονόματι Βέρα Φοβέρα που κινδυνεύεις να την ερωτευτείς τρελά· με έναν τοσοδούλη πρόσφυγα που τον φωνάζουν Οσμάν· και τον Αζόφ απ' την Αζοφική, έναν εκατοντάχρονο μικρό καλικάντζαρο με μια μαγική χύτρα που ανάβει, κορώνει, τους καταπίνει όλους κι απογειώνεται. Και πού προσγειώνεται παρακαλώ;

Αν έχετε το Θεό σας!

Μες στη μέση του Βυζαντινού Ιπποδρόμου, ανάμεσα στον αυτοκράτορα Ιουστινιανό και τη Θεοδώρα, καταμεσής στη Στάση του Νίκα.

Ε, ρε γλέντια!

Τρεχαλητά και κυνηγητά. Μπουντρούμια και θηρία. Σπαθιά κι ακόντια. Μάχες και μονομαχίες. Τριήρεις και υγρό πυρ. Βένετοι και Πράσινοι...

Τι Πράσινοι και πράσινα άλογα;

Αυτά ούτε ο γνωστός Οδυσσέας δεν τα πέρασε!

Έλα όμως που τα περνάει ο δικός μας Οδυσσέας μαζί με την τρελοπαρέα του, καθώς προσγειώνονται στην Κωνσταντινούπολη, κάνουν τον Ιππόδρομο καρόδρομο και τη βυζαντινή ιστορία...

ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ!

Από 8 ετών

ISBN 978-960-453-160-8

9 789604 531608

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr